

ת"פ 44399/10/16 - מדינת ישראל נגד אברהם דוויט

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 44399-10-16 מדינת ישראל נ' דוויט
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם דוויט

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד קורל בר

ב"כ הנאשם עו"ד יפתח רפאלי

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

האם עיכובו ומעצרו של הנאשם היו בסמכות? האם נפל פגם בחיפוש שנערך על גופו של הנאשם במהלכו נמצאה סכין? והאם החזיק בה הנאשם למטרה כשרה? אלה הן השאלות המרכזיות העומדות להכרעה בתיק זה.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") והחזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 10.7.16 בשעה 22:41, שהה הנאשם ברחוב הרצל כשהוא מאיר עם מכשיר לייזר בסמוך לכביש. השוטר שסבר שהשימוש בלייזר מסכן את ציבור המשתמשים בדרך, פנה אל הנאשם וביקש ממנו להזדהות. בבדיקת השוטר הסתבר, שכנגד הנאשם ניתן צו מעצר ולכן הוכרז כדרוש על ידי תחנת משטרת

עמוד 1

באר שבע ולכן נעצר. הנאשם בתגובה איים על השוטר באומרו "אתה דרוש אצלי, אתה לא יודע עם מי התעסקת" וכן "בא לי לנשוק אותך" ו"לכל אחד יש את הדרושים שלו". בכיס מכנסיו של הנאשם נתפסה סכין יפנית.

גדר הכפירה

2. בתחילה כפר הנאשם באיומים וטען שהחזיק בסכין למטרה כשרה. בהמשך הוחלף הייצוג ובפתח המועד לשמיעת הראיות ביקש ב"כ הנאשם אף לטעון כנגד חוקיות החיפוש וקבילות הראיה החפצית.

3. נוכח גדר המחלוקת נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה העידו השוטרים אשר עובדיה, דנית דמארי ואייל בוסי וכן הוגשו הראיות **ת/1 - ת/5**.

מטעם ההגנה נשמעו עדויות הנאשם ומעסיקו לשעבר והוגשו הראיות **נ/1 - נ/5**.

טענות הצדדים

4. **ב"כ המאשימה** טענה שלא נפל כל פגם במעצרו של הנאשם שנעשה בשל צו ההבאה. בעת מעצר קמה לשוטר סמכות חיפוש אגב מעצר, שלא דורשת כל הסכמה מצד הנאשם.

החזקת הסכין והאיום על השוטר מקימות סמכות מעצר לצורכי חקירה ללא קשר לצו ההבאה.

שחרורו של הנאשם בתום חקירתו מבלי שבוצע צו ההבאה לא אומר שלא הועמד על תנאי צו ההבאה.

הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט את אחד המשפטים שייחס לו השוטר, דבר שהכחיש בחקירתו במשטרה ועל כן אין לתת כל אומן בגרסתו המכחישה והמתחמקת. אישור פרט זה מלמד שהשוטר רשם את הדברים מפי הנאשם כפי שנאמרו לרבות האיומים.

הנאשם אישר שנשא סכין מחוץ לביתו ולכן הנטל עליו להוכיח שהוחזקה כדין ואין די בספק סביר לגבי המטרה ועליו להציג גרסה שיש להעדיפה.

מעדות מעסיקו לשעבר ברור שהוא מספק לעובדיו סכינים ולא הייתה כל סיבה לנשיאת הסכין מחוץ למקום העבודה, וכי הנאשם יכול היה לעבור בביתו ולהשאירה שם. מחקירתו בעבירה דומה בעבר ידע הנאשם שיש איסור מפורש לשאת סכין.

גרסת הנאשם בבית המשפט היא גרסה כבושה שאין לתת לה משקל הן לגבי מקום עבודתו, הסבריו לגבי שתיקתו במשטרה וחוסר שיתוף הפעולה שלו.

יש לזקוף לחובת הנאשם את הימנעותו מהבאת עדים שהיו לאירוע לטענתו.

5. **ב"כ הנאשם** הפנה לכשלים וליקויים בהתנהלות השוטר עובדיה שעייב את הנאשם בשל שימוש במכשיר לייזר אף שהנאשם לא יצר סיכון לחיי המשתמשים בדרך מאחר שכיוון לעבר בניינים.

לו כיוון הנאשם לעבר המשתמשים בדרך השוטר לא היה יושב וממתין לו ברכבו אלא היה פועל להפסקת המטרד.

הנאשם ניגש לשוטר ושיתף פעולה חרף הרישום ב- ת/2, כי הנאשם נעצר בגלל סירובו לעיכוב.

בעניינו של הנאשם לא היה צו מעצר אלא צו הבאה, ממנו הוא יכול להשתחרר בהפקדה. הנאשם שוחרר לאחר החקירה מבלי שנעשה דבר לגבי צו ההבאה. העובדה שהנאשם דרוש על ידי תחנת באר שבע אין משמעה שצריך לעצור אותו, די היה לבקש מהנאשם להתלוות אל השוטר לתחנה.

לא הייתה סמכות למעצרו של הנאשם וכפועל יוצא מכך לעריכת החיפוש על גופו. משכך הסכין שנתפסה בחיפוש אינה קבילה כראיה במשפטו. הנאשם לא הועמד על זכויותיו ולא נתן את הסכמתו לחיפוש, לא הובהר לו שהוא יכול לסרב ולכן אין מדובר בחיפוש בהסכמה מדעת.

הצו לא הוצג לנאשם בטרם הורו על מעצרו.

החזקת הסכין הייתה למטרה כשרה, מאחר שהיא משמשת אותו לעבודתו, הנאשם נמנע מלמסור גרסה מסודרת בחקירתו במשטרה בשל תחושתו שנעשה לו עוול.

אין לזקוף לחובת הנאשם את אי הבאת עדים. הנאשם חש שמתנכלים לו ולכן לא פעל למסירת פרטי עדים שיכולים לחזק את גרסתו, המשטרה היא שהייתה צריכה לזמן ולחקור עדים ומחדל זה רובץ לפתחה.

הנאשם הכחיש את האיומים הנטענים. גם אם יקבע שאלה נאמרו, הרי שהדברים היו על רקע מעצר לא חוקי. אין בעובדה שהנאשם אישר משפט אחד מבין מספר משפטים שייחס לו השוטר, כדי להוכיח שכל המיוחס לו הוא נכון.

הסכין שנתפסה על הנאשם אינה בהכרח הסכין שהוצגה בתיק, בשל הבדל של ספרה במספר המוצג והמזכר שנרשם 4 ימים מאוחר יותר על ידי השוטר אייל בוסי.

העובדות שאינן במחלוקת

6. ביום 12.1.16 ניתן כנגד הנאשם צו הבאה מבית משפט השלום בבאר שבע, ממנו יוכל להשתחרר אם יפקיד סך של ₪ 2,500 (נ/1).

7. ביום 10.7.16 עייב השוטר אשר עובדיה את הנאשם כדי לקבל ממנו מכשיר לייזר באמצעותו סינוור הנאשם, לטענת השוטר, את המשתמשים בדרך. בעת שהנאשם הזדהה בפני השוטר, התברר, כי ישנו צו הבאה כנגדו ולכן הודיע לו השוטר על מעצרו. טרם שהוכנס הנאשם לניידת נערך חיפוש על גופו אז נמצאה בכיס מכנסיו סכין יפנית.

8. הנאשם שוחרר לאחר חקירתו בערבות עצמית (נ/3).

דין והכרעה

9. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

א. חוקיות העיכוב, המעצר והחיפוש על הנאשם

10. סעיף 1(א) חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן - "חוק המעצרים") קובע כך "אין מעצר ועיכוב אלא בחוק או לפי חוק מכוח הסמכה מפורשת בו".

11. סעיף 66 לחוק המעצרים מגדיר "עיכוב" כך:

"הגבלת חירותו של אדם לנוע באופן חופשי, בשל חשד שבוצעה עבירה או כדי למנוע ביצוע עבירה כאשר הגבלת החירות מסויגת מראש בזמן ובתכלית..."

12. סעיף 67 לחוק המעצרים מגדיר את הנסיבות שבהן מותר לשוטל לעכב חשוד במקום, כדלקמן:

"(א) היה לשוטל יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטל רשאי לדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה :

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א);

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו".

13. סעיף 69 לחוק המעצרים עניינו "עיכוב לחיפוש ולבדיקת מסמכים קובע, כי "הוקנתה בחיקוק הסמכות לחפש במקום, בכליו או על גופו של אדם, או הסמכות לדרוש מאדם הצגת מסמכים, רשאי בעל הסמכות לעכב אדם או כלי רכב כדי לאפשר את החיפוש או העיון במסמכים, וכן רשאי הוא לדרוש מהאדם למסור את שמו ומענו".

14. סעיף 22(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 מקים סמכות לשוטל העוצר אדם לערוך חיפוש על גופו אגב מעצר:

"(א) שוטר העוצר אדם, או המקבל עצור או אסיר למשמורתו, רשאי לערוך חיפוש על גופו; בסעיף זה, "חיפוש על גוף האדם" - חיפוש על פני גופו של אדם, בבגדיו או בכליו, שאינו חיפוש חיצוני או פנימי כהגדרתם בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), תשנ"ו-1996.

(ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי לגרוע מסמכות חיפוש על פי חוק בגופו של עצור או אסיר".

מהאמור לעיל עולה, כי סמכות החיפוש היא סמכות אגב מעצר ומתגבשת לאחר מעצרו של אדם.

15. סעיף 23 לחוק המעצרים קובע את המקרים בהם שוטר רשאי לעצור אדם ללא צו שופט:

"(א) שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר והתקיים אחד מאלה:

(1) האדם עובר בפניו או עבר זה מקרוב עבירה בת מעצר, והוא סבור, בשל כך, שהוא עלול לסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(2) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד לא יופיע להליכי חקירה;

(3) יש לו יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא לידי שיבוש הליכי משפט ובכלל זה העלמת רכוש, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת;

...

(7) בחוק זה, "עבירה בת מעצר" - כל עבירה למעט חטא.

(ב) שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מציית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב.

(ג) לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכוב".

16. סעיף 24(א) לחוק המעצרים שעניינו "ביצוע מעצר" קובע, כי על שוטר המחליט לעצור אדם לזהותו ולהודיע לו את סיבת המעצר ולהזדהות בפניו.

17. השוטר אשר עובדיה הבחין, במהלך נסיעתו, בלייזר בצבע ירוק המכוון לעבר כלי רכב חולפים. הוא עצר את הניידת, פנה לנאשם וביקש שימסור לו את הלייזר. הנאשם סירב, העד ביקש ממנו להזדהות וגילה שזה דרוש לתחנת באר שבע, בגין צו הבאה שניתן על ידי בית משפט, מה שמקנה לעד סמכות מעצר. בשלב זה ביקש העד סיוע מאחר שהיה לבד, ושוטרים נוספים הגיעו למקום. העד לא אמר לנאשם שהוא דרוש בשלב זה כדי שלא ינסה להימלט ולאחר שהגיעה הניידת הנוספת הוא הודיע לו על מעצרו בגין צו ההבאה. העד אישר שהנאשם לא ניסה להימלט מהמקום. הוא ערך עליו חיפוש לפני שהכניסו לניידת ומצא סכין יפנית כתומה, שהייתה בכיס ימין קדמי של המכנס של הנאשם.

העד הסביר שהחיפוש שביצע היה "אגב מעצר, הודעתי לו שהוא עצור ביצעתי חיפוש על גופו" (עמ' 15 שורה 14). לדבריו, הוא לא אמר לנאשם שהוא יכול לסרב לחיפוש, כי "הוא לא אמר לסרב לחיפוש. יש נגדו צו מעצר, חיפוש מבוצע אגב מעצר. יש סמכות חיפוש. לפני שהעליתי אותו לניידת ביצעתי לו חיפוש במסגרת המעצר" (עמ' 28 שורות 14-15).

על השימוש בלייזר הסביר העד "לייזר ירוק, הוא נחשב כחזק וגם מסוכן עלול לגרום לפגיעה בראייה, זה גורם לסנוור של נהגים, זה עלול לגרום לתאונה. עובדתית זה מסנוור וגורם לסנוור" (עמ' 15 שורות 8-9), וכי "... הנאשם כיוון את הלייזר לעבר רכבים שנסעו בכביש" (עמ' 22 שורה 10).

לדברי העד הנאשם "נעצר בגלל שהוא דרוש. אני ניגש אליו בגלל שהוא האיר אבל נעצר בגלל שיש נגדו צו" (עמ' 22 שורות 22-23). בהמשך הוסיף שהוא עצר את הנאשם בשל צבר הדברים "גם עניין הלייזר וגם עניין הדרוש שהוא יותר חשוב בנסיבות האירוע, יש צו מעצר שיותר חשוב לממש את הצו. זה רצף של דברים. יכול להיות שאם לא היה העניין של הדרוש, לא היה נעצר והיה מעוכב על הלייזר" (עמ' 22 שורה 25 עד עמ' 23 שורה 2). עצם סינוור הנהגים מקים כשלעצמו סמכות עיכוב או מעצר בגין עבירות של "תקיפה, סיכון בני אדם בנתיב תחבורה" (עמ' 23 שורות 13-15).

אף שמעשה סינוור הנהגים הוא חמור ויצר סיכון, העד רצה לקבל מהנאשם את הלייזר ולא ראה צורך לבצע מעצר, שמא הנאשם לא יודע שהמעשה אסור ומסוכן, וככל שהיה מוסר את הלייזר הטיפול באירוע היה מסתיים בכך. הנאשם סירב למסור את הלייזר, העד בדק את פרטיו וגילה שזה דרוש בתחנת באר שבע ולכן הפעיל סמכות מעצר בגין כלל העבירות, כולל הסכין שנתפסה בחיפוש, סמכות מעצר הייתה לו מלכתחילה אבל לא עשה בה שימוש (עמ' 24 שורות 18-26).

העד הציג לנאשם את צו ההבאה בתחנה ואישר שדובר בצו הבאה ממנו יכול הנאשם להשתחרר אם יפקיד סך של 2,500 ₪. כשנשאל אם הציע לנאשם לשלם סכום זה השיב "זה לא רלוונטי, הוא היה צריך להיכנס לחקירה על עבירות שהוא ביצע. השחרור לא היה רלוונטי" (עמ' 28 שורה 31 עד עמ' 29 שורה 1).

18. הנאשם סיפר, כי יצא מעבודתו, נפגש עם חבר וישב איתו "היה לי לייזר ביד של חבר וסינוורתי, הארתי איתו עם הפנס לכיוון הרחוב לכיוון הבניין... ואחרי איזה 10 דקות משהו כזה רבע שעה באו שוטרים... השוטר קרא לי עצרה ניידת ויצא שוטר מהניידת ובא אליי. שאל אותי ואמר לי למה אתה מסנוור ומאיר עם הפנס אמרתי לו שאני מאיר אחרי שהארתי עם הפנס הוא רצה לקחת לי את הפנס. אחרי שהוא לקח לי אותו הוא שאל אותי מי אני ומה אני עושה פה. הסברתי לו מה אני עושה שם. אחרי כל זה הוא עצר אותי שם עלי אזיקים ועצר אותי. אחרי זה הוא עשה עלי חיפוש בזמן החיפוש מצא סכין יפנית בכיס. סכין יפנית כתומה בכיס שאל אותי מה זה אמרתי לו שאני עובד עם זה אני אחרי עבודה. אני עובד בקונדטוריה בנס ציונה" (עמ' 38 שורה 24 עד עמ' 39 שורה 2).

השוטר לא אמר לו שהוא יכול לסרב לחיפוש והוא מצידו שיתף פעולה ולא התנגד.

הנאשם אינו זוכר שהשוטר הציג לו צו הבאה. בהמשך מסר "אני לא זוכר אבל כמעט בטוח שלא" ואחר כך אישר

"יכול להיות שכן" (עמ' 40 שורות 28-30). רק לאחר שהוכנס לניידת נמסר לו שסיבת מעצרו היא צו הבאה שניתן כנגדו.

19. גם בחקירתו במשטרה (ת/5) מסר הנאשם שכיוון את הלייזר לעבר בניין והכחיש שסירב למסור אותו לשוטר. הנאשם סירב לומר למי שייך הלייזר.

20. השוטר עובדיה סיפר, כי הנאשם סינור את הנהגים המשתמשים בדרך ונוכח סירובו של הנאשם למסור לו את מכשיר הלייזר הוא ביקש ממנו להזדהות. הנאשם, כאמור, הודה שעשה שימוש בלייזר אך טען שכיוון אותו לעבר בניין ולא המשתמשים בדרך, אך מצאתי להעדיף את גרסתו של השוטר. בנסיבות אלה עיכובו של הנאשם היה כדאי.

21. אמנם השוטר לא הודיע לנאשם על מעצרו בשל השימוש בלייזר והסיכון הנובע מכך למשתמשים בדרך אך לא נפל כל פגם בהחלטה על מעצרו לאחר שנודע לשוטר, כי בעניינו של הנאשם קיים צו הבאה והוא דרוש לתחנת משטרת באר שבע, אף אם סבר מלכתחילה כי ניתן להימנע מעיכוב ובוודאי ממעצר של הנאשם בנוגע לשימוש בלייזר. משסירב הנאשם למסור את הלייזר, ולא עלה בידי השוטר להסיר את הסיכון למשתמשים בדרך, הרי שלא נפל פגם בהחלטתו לעצור את הנאשם בשל צו הבאה עם החשד לסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

22. אף אם בתחילה סבר השוטר שניתן להסתפק בעיכובו של הנאשם ובנטילת מכשיר הלייזר מידיו, הרי שנוכח סירובו של הנאשם למסור את הלייזר ובהינתן צו ההבאה כנגדו והצורך להביאו לתחנת המשטרה להסדרת הנושא וחקירתו בגין סיכון המשתמשים בדרך, לא נפל פגם בהחלטה על מעצרו של הנאשם.

משכך, החיפוש שנערך על גופו של הנאשם, ובמסגרתו נמצאה הסכין, היה חיפוש אגב מעצר ועל כן נעשה על ידי השוטר בסמכות וכדין. לחיפוש זה לא נדרשה הסכמת הנאשם.

23. השוטר עובדיה מסר שבנסיבות שנוצרו לא מצא לנכון לברר את פרטי הנוכחים במקום.

טוב היה עושה השוטר אם היה נוטל את פרטי הנוכחים במקום, שמא ראו את הנאשם מסנור עם הלייזר ושמעו את הדין ודברים בין השניים. יחד עם זאת לא שוכנעתי שמדובר במחדל שפגע בהגנת הנאשם.

העד מסר שהנאשם התהלך ברחוב וסינור את הנהגים, כך שבעת ביצוע העבירה היה הנאשם בגפו ולא ברור האם האנשים שהתקהלו עם עיכובו ומעצרו היו עדים לאירוע עצמו ולהשמעת האיומים. מכל מקום, הנאשם מסר, כי חברו שמעון נכח בזמן השיחה עם השוטר "היה כמעט כל האירוע כן. עד שלקחו אותי משם", וכי זה יכול להעיד על הדברים, אך איש לא ביקש ממנו למסור גרסה (עמ' 46 שורות 24-28). חברו של הנאשם לא הובא לעדות בפניי כפי שהובא המעסיק בנוגע לכשרות החזקת הסכין.

לדברי הנאשם, החבר שמעון וכן אפק טוגנטמן יכולים לתמוך בגרסתו אודות השתלשלות האירוע. העד אפק טוגנטמן נחקר ולא מסר גרסה שיש בה לסייע לנאשם.

ב. החזקה למטרה כשרה

עמוד 7

24. סעיף 186(א) לחוק קובע כך **"המחזיק אגרוף או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים"**.

25. על פי לשון הסעיף על המאשימה להוכיח את היסוד העובדתי, כי הנאשם החזיק חפץ העונה להגדרה של סכין מחוץ לביתו או חצריו (ע"פ 7848/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.09), פסקה 3) (להלן: **"עניין פלוני"**). עצם ההחזקה היא שלא כדין אלא אם הוכיח המחזיק, כי החזיק בסכין למטרה כשרה. הנטל הוא על המחזיק.

על הנאשם למסור גרסה קונקרטית לשימוש ולא תיאור שימוש אפשרי בלבד (ע"פ (ת"א) 7715/09 מדינת ישראל נ' שניידרמן (16.12.09)).

בעניין פלוני נקבע כי **הנטל על המחזיק הוא "בדרגת מאזן הסתברויות. דהיינו עליו להוכיח כי הגרסה לפיה הסכין הוחזקה לשם מטרה כשרה הינה גרסה עדיפה"** ולא די לעורר ספק סביר (פסקה 19).

עוד נקבע בעניין פלוני **"אם כן, משקלן המצטבר של כל האינדיקציות אשר נבחנו לעיל מחייב את המסקנה אליה הגיע בית המשפט קמא, כי נטל ההוכחה שהחזקת הסכין הייתה למטרה כשרה הוא על הנאשם וכי נאשם לא יצא ידי חובתו אם לא עלה בידו להוכיח טענה זו במידה של מאזן ההסתברויות. למסקנה זו מובילים לשון החוק, אופי העבירה, מבנה העבירה, מיקום העבירה בחוק העונשין, תכלית העבירה ושיקולי המדיניות האופפים את הסוגיה דנן ..."** (פסקה 21).

26. לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות, הוכח, כי הנאשם החזיק בסכין מחוץ לביתו וחצריו ולא עלה בידו להוכיח, כי החזיקה למטרה כשרה.

27. נסיבות החזקת הסכין והפער בין עדות הנאשם לעדות המעסיק לא אפשרו לי ליתן אמון בגרסת הנאשם, כי החזיק בסכין למטרה כשרה ועל כן דחיתי את גרסתו.

28. הנאשם מסר שעבד כאחראי משמרת בקונדיטוריה והשתמש בסכין שנתפסה עליו לפתיחת קרטונים ולכן זו נותרה בכיסו (עמ' 39 שורות 4-5).

הנאשם לא השאיר את הסכין בעבודה או בבית, כי **"היא אצלי בכיס היא אצלי מהבית לוקח אותה לעבודה וחוזר איתה לבית"** (עמ' 39 שורה 7). בהמשך הסביר שלא הלך לביתו להשאירה שם, כי **"לא היה לי נחוץ ללכת במיוחד לשים את הסכין כמו שיש לי טלפון בתיק אני לא חושב שאני צריך לשים בבית"** (עמ' 42 שורות 19-20). לדבריו לא מדובר באקדח שיש צורך להשאירו בבית... **"אני רואה אנשים ברחוב ביום יום עם סכינים יפנים בכיס באוטו ולא ראיתי אף אחד שהביאו אותו לבית משפט על זה. נראה לי אני האדם היחיד פה"** (עמ' 47 שורות 16-17).

הנאשם שב וטען שלא מסר את שם מקום עבודתו בעת חקירתו במשטרה, כי **"חששתי שהשוטרים יתנכלו לי במקום העבודה"** ובהמשך טען שלא מסר זאת, כי **"לא ביקשו ממני"** (עמ' 41 שורות 2-24).

הנאשם לא ראה פסול בנשיאת הסכין והוסיף שלא ידע שאסור לשאת אותה, אך אישר שנחקר בעבר בגין החזקת סכין. לדבריו, לא חשב שהסכין שנתפסה עליו מהווה סכין והוא **"לא חושב שהם [המשטרה-אס"ח] התכוונו לסכין יפנית. אני מפרש איך שאני רואה"** (עמ' 43 שורה 5 וכן עמ' 44 שורה 6).

לדבריו, יש סכיני מטבח במקום עבודתו אבל **"לא פותחים קופסא עם סכין מטבח"** (עמ' 44 שורה 21), וכי לא הגיוני בעיניו להסתובב עם סכין מטבח לצורך פתיחת קופסאות, זאת מאחר ש**"פותחים קופסאות באמצע קניין. הסחורה מחוץ לחנות בתוך הקניין שם לא נראה הגיוני לפתוח עם סכין מטבח קופסאות"** (עמ' 44 שורות 23-26).

המקום בו נעצר הנאשם נמצא במרחק של 5 או 7 דקות נסיעה ממקום עבודתו. המרחק בין ביתו למקום עבודתו הוא 10 דקות הליכה.

שעות העבודה שלו משתנות ולא קבועות. ביום האירוע סיים לעבוד בשעה 20:00 וקבע לפגוש את חבריו בשעה 20:30, 21:00. החבר שלו נכח באירוע כולו. הנאשם לא ביקש ממנו למסור עדות במשטרה, כי **"לא יתנו לו לדבר. אף אחד לא ביקש ממנו להגיע"** (עמ' 46 שורה 12). הנאשם והחבר תכננו לראות משחק כדורגל והסכים שהסכין לא הייתה נחוצה לשם כך.

29. הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/5) מסר, שהסכין משמשת אותו לעבודתו בקונדיטוריה לפתיחת קרטונים, וכי **"... אני משתמש בה כמעט בכל דבר שאני עושה בקונדיטוריה"** (שורות 33-34). הנאשם סירב למסור את שם הקונדיטוריה בטענה שהשוטרים יגיעו לשם להפריע לו. כשהוסבר לו ששם מקום העבודה נדרש כדי לבדוק את גרסתו לגבי הסכין, השיב **"לא רוצה שתדע, מעכשיו אני שומר על זכות השתיקה"** (שורה 40). הסכין היא שלו והוא הביאה מהבית ובסיום העבודה נשארה עליו מאחר שלא שב לביתו. לדבריו, לא ידע שאסור להסתובב עם סכין ברחוב. כשהוטח בו, כי בשנת 2011 נחקר בגין החזקת סכין, ולכן עליו לדעת שאסור לשאת סכין השיב **"אין תגובה"**.

30. החוקר אייל בוסי מסר, כי גבה את הודאת הנאשם (ת/5), וכי מדובר היה בחקירה ראשונית ולכן לא בדק אם יש עדים לאירוע.

על אופן ניהול החקירה מסר **"שאלתי שאלות ענה תשובות בחלק מהתשובות שמר על זכות השתיקה. ששאלתי אותו היכן הוא עובד כדי לאשר את החזקת הסכין והוא שמר על זכות השתיקה"** (עמ' 34 שורות 9-10).

31. מר אייל אורן, המעסיק לשעבר של הנאשם מסר, כי הנאשם עבד אצלו כשנה וחצי לערך בקונדיטוריה וזה עשה את העבודה על הצד הטוב ביותר.

ככלל הנאשם עבד מדי יום **"שעות העבודה בדרך כלל 6.30 עד 4 או 5 אחרי הצהריים. בתנאי שהוא היה עובד משמרת בוקר. יש גם משמרת ערב. מהשעה 3.00 אחר הצהריים ומסיימת בשעה 10.00 בלילה"**

(עמ' 50 שורות 1-3).

העד אישר את גרסת הנאשם כי משתמשים בסכין יפנית בעבודה, כדי לפתוח קרטונים.

בניגוד לגרסת הנאשם מסר העד, כי הקרטונים נמצאים בחנות עצמה או במרתף אבל לא באמצע הקניון, וכי לרוב פותחים את הקרטונים במחסן שבמרתף.

לדבריו, העובדים בדרך כלל משאירים את הסכין בעבודה "אבל עובדים משאירים בכיס או ששוכחים, בדרך כלל הסכין של המקום לא של העובד בדרך כלל" (עמ' 50 שורות 28-29).

העד הכחיש שהעובדים נדרשים להביא סכין משלהם וטען שהוא מספק להם סכין כחלק מהעבודה "כמו שלטבח יש סכין יש סכין של המחסן" (עמ' 51 שורה 4). דברים אלה סותרים את גרסת הנאשם לפיה הוא מביא לעבודה סכין משלו, כי הוא לא רוצה להשתמש בסכין המטבח שמספק מקום העבודה.

הנאשם לא עובד אצלו מזה חצי שנה וסיפר לו על התיק והדיון רק לאחרונה.

32. המעסיק טען שהוא מספק סכינים לעובדיו ואילו הנאשם טען שמדובר בסכין שלו שהביא מביתו מאחר שהמעסיק מספק סכין מטבח ולא סכין יפנית. הנאשם נשא את הסכין על גופו מבלי שהסביר מדוע היה בכך צורך ולמה לא הותירה בעבודה או בביתו, אף אם שימשה אותו לעבודתו במהלך יום העבודה.

הנאשם לא טען שמדובר בסכין שנשכחה בכליו לאחר יום עבודה. עסקינן בסכין אותה נשא על גופו מאחר שלא ראה פסול בנשיאתה מחוץ למקום עבודתו ולא ראה נחיצות להשיבה לביתו טרם שיצא לפגוש את חבריו בשעת ערב מאוחרת.

33. מכל המפורט לעיל לא עלה בידי הנאשם להוכיח במאזן הסתברויות, כי החזיק בסכין למטרה כשרה, לצורכי עבודה כטענתו.

34. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם, כי לא הוכח שהסכין שנתפסה על הנאשם היא הסכין נשוא כתב האישום ואין בידי לקבל טענה זו.

ראשית, הדברים לא נטענו בכפירת הנאשם.

שנית, השוטר עובדיה העיד, כי צילם את הסכין (ת/1) ומסר אותה לחוקר אייל בוסי. הנאשם אישר שזו הסכין האמורה.

החוקר אייל בוסי רשם מזכר ביום 14.7.16 (ת/4) לפיו קיבל מהשוטר עובדיה סכין יפנית ומכשיר לייזר והעבירם לארון נעול במשרד החקירות. הוא שם את המוצגים בארון ביום שנמסרו לו אך רשם את המזכר כעבור 4 ימים, ואינו זוכר באילו נסיבות, אולי לבקשת החוקר שטיפל בתיק.

יש טעם לפגם בכך שרישום המזכר נעשה 4 ימים לאחר קבלת המוצגים ולא במועד קבלתם, אך אין מדובר בתקופה שיכולה להטיל ספק בנכונות הרישום ולא שוכנעתי שיש בכך לפגום בשרשרת המוצגים, כי העד אכן קיבל לידיו את המוצגים מהשוטר עובדיה והעבירם לארון נעול.

החוקרת דנית דמארי רשמה מזכר ביום 11.7.16 (ת/3) לפיו הוציאה את המוצגים מהכספת והעבירה אותם לרישום מוצגים. העובדה שהעדה הוציאה את המוצגים כבר ביום 11.7.16 מאשרת גרסת החוקר אייל בוס, כי זה הכניסם לשם אך שכח לתעד את הדברים. לא מצאתי ליתן משקל לשוני בספרה במספר המוצג בין רישומי העדה לזה של השוטר עובדיה, משברור שנשמטה ספרה בטעות.

35. נוכח האמור לעיל, הוכח כי הסכין שנתפסה היא הסכין שהוצגה בפניי, סכין יפנית כמתואר בכתב האישום וזו הוחזקה מחוץ לביתו וחצריו של הנאשם ולא עלה בידו להוכיח שהחזיק בה למטרה כשרה.

ג. עבירת האיומים

36. השוטר אשר עובדיה מסר, כי בעת שהודיע לנאשם על מעצרו "החשוד איים עלי אמר לי שאני דרוש אצלו, אתה דרוש אצלי, הוא המשיך באיומים גם לאחר שהלכנו לתחנה, כבלתי אותו באזיקים, כשהגענו לתחנה הוא המשיך להגיד שאני דרוש, כל אחד והדרושים שלו, זה בעצם מה שאני זוכר" (עמ' 15 שורה 2-4).

לאחר רענון זכרון הקריא מדוח הפעולה, כי הנאשם אמר לו "אתה דרוש אצלי אתה לא יודע עם מי התעסקת, בא לי לנשוך אותך לכל אחד יש את הדרושים שלו" (עמ' 15 שורות 32-31). בהמשך הוסיף "הוא אמר לי בא לי לנשוך לך את האוזן. אם מישוהו רוצה לנשוך לי את האוזן זה מאד תקיף" (עמ' 30 שורה 10).

כמו כן אמר הנאשם לעד "אני לא יוסף סלמסה אתם לא תעשו לי מה שעשיתם לסלמסה אני לא איזה ילד מסכן" (עמ' 16 שורה 10).

העד אישר שהיו אנשים נוספים עם הנאשם ולכן הזעיק נידת נוספת למקום. האנשים הנוספים לא נבדקו. העד לא התייחס לאחרים, כי התמקד באותו רגע בנאשם לבל יימלט או יעלים ראיות.

37. מדוח הפעולה של השוטר עובדיה (נ/5) עלה, כי כאשר הוא אזק את הנאשם ואמר לו שהוא דרוש לתחנת באר שבע, השמיע הנאשם את שני האיומים הראשונים המפורטים בכתב האישום ולאחר הגעתם לתחנה השמיע את המשפט השלישי וכן את המשפט "אני לא יוסף סלמסה לא תעשו לי מה שעשיתם לסלמסה אני לא איזה ילד מסכן".

38. מדוח המעצר של הנאשם (ת/2), בו יוחסו לו עבירות של החזקת סכין, איומים על שוטר וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה מסר הנאשם בתגובה לחשדות "אני לא יוסף סלמסה".

39. הנאשם הכחיש שאיים על השוטר.

הנאשם אישר שאמר לשוטר "אני לא יוסף סלמסה אני לא איזה ילד מסכן" (עמ' 39 שורות 17-16), כי חש
עמוד 11

שעושים לו עוול ועוצרים אותו ללא כל סיבה.

הנאשם טען שאינו זוכר מה היה בדין ודברים עם השוטר אף שבחקירתו הראשית זכר להתייחס והתחמק באמירה "עכשיו אני לא זוכר" (עמ' 48 שורה 7).

40. הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/5) הכחיש שאמר לשוטר את מילות האיום כפי שמתואר בכתב האישום. כן הכחיש הנאשם שאמר לשוטר את המשפט "אני לא יוסף סלמסה, לא תעשו לי מה שעשיתם לסלמסה, אני לא איזה ילד" (שורות 62-63).

41. העובדה שהנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את כלל המשפטים שייחס לו השוטר ואילו בעדותו בפניי אישר משפט אחד מביניהם יש בו לחזק את גרסת השוטר, כי כל המשפטים שנרשמו על ידו נאמרו על ידי הנאשם.

42. כאמור הנאשם טען שחברו שמעון וגם אפק טוגנטמן יכולים לאשר את גרסתו, שאמר את המשפט על יוסף סלמסה אבל לא את יתר המשפטים.

הנאשם לא מסר את פרטי חברו שמעון ולכן זה לא נחקר במשטרה והוא לא הובא כעד הגנה מטעם הנאשם. חזקה שלו היה בעדותו לסייע לנאשם היה מוזמן למתן עדות.

העד אפק טוגנטמן נחקר במשטרה (נ/2) ומסר שכלל לא היה עד למפגש בין הנאשם לשוטר ולדין ודברים ביניהם.

43. נוכח כל המפורט לעיל, אני קובעת, כי הוכח שהנאשם איים על השוטר עובדיה כמפורט בכתב האישום.

סוף דבר

44. משלא נפל פגם בחיפוש שנערך על הנאשם, ולא עלה בידו להוכיח, כי החזקת הסכין הייתה למטרה כשרה, אני מרשיעה אותו בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק. הוכח, כי הנאשם איים על השוטר כמפורט בכתב האישום ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ט, 30 ינואר 2019, במעמד הצדדים